

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **G. R.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. dubna 2018, č. j. OAM-922/ZA-ZA11-ZA10-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že

v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen také „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl k okolnostem případu, ustanovení § 12, 14 a 14a zákona o azylu, a ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

3. K výzvě soudu žalobce žalobu doplnil následovně. Upřesnil, že namítá porušení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu a dále porušení § 14 a § 14a zákona o azylu.
4. Pokud jde o porušení § 14a zákona o azylu, uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal, jelikož měl obavu u svůj život před oligarchou. Ten si koupil dům vedle něj, zboural stávající plot z pletiva, aby si postavil nový zděný kamenný plot. Nařídil dělníkům, aby vykopali základy nového plotu v místech, která již jsou 4-5 m v žalobcově pozemku. S tím žalobce nesouhlasil, proto dělníci s kopáním přestali. Večer za žalobcem přijeli tři mladíci a nabídli mu, aby s nimi jel za oligarchou kvůli vyřešení situace. Když přijeli na místo, oligarcha si trval na svém, žalobce rovněž, odmítl ustoupit. Proto dal oligarcha pokyn své ochrance, která žalobce fyzicky napadla. Zbili ho, sotva stačil utéct. Protože se cítil špatně, synovec ho odvezl do nemocnice v Jerevanu, kde byl 12 dnů hospitalizovaný. Do nemocnice za ním přišel člen ochranky s ultimátem, že pokud se nevzdá dotčené části pozemku, přijde o život. Žalobce odpověděl, že za žádných okolností neustoupí, neboť po celé generace patřil pozemek jeho rodině. Člen ochranky mu ultimátum zopakoval. Proto se rozhodl vyřešit situaci odjezdem ze země.
5. Žalobce má za to, že naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V souvislosti s tím odkázal také na § 2 odst. 5 a odst. 6 zákona o azylu. Na policii se neobrátil, protože měl strach, že je oligarcha vlivný a bohatý, může policii podplatit a on by se dostal do ještě větších potíží. Tato skutečnost ale podle něj není pro posouzení možnosti udělit mu mezinárodní ochranu relevantní, což podle něj má vyplývat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51.
6. Podle něj v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry, zda by se právům žalobce vůbec mohlo efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů dostat. V souvislosti s tím citoval ze zprávy o zemi původu Armenia: State Actors, Political Situation, Vulnerable Groups and Citizenship, září 2016, dle níž policie tvoří samosprávnou jednotku, která je odpovědná přímo arménskému prezidentovi, což vede k omezené civilní kontrole a dohledu nad policií. V roce 2001 bylo ministerstvo vnitra administrativně nahrazeno policií. Podle Arménské helsinské asociace lidských práv policie může jen ve velmi málo případech pomoci obyčejným občanům, a to pouze v menších případech, jako je krádež, pouliční potyčky a domácí násilí. Pokud má občan konflikt s veřejným činitelem na nižší úrovni, policie by zasáhla jen tehdy, pokud by občan zaplatil vysoký úplatek. Má-li soukromá osoba konflikt s jinou osobou, policie se obvykle případem bude zabývat. Občané jsou však méně ochotni přistupovat k policii nebo jiným orgánům v konfliktech nebo sporech týkajících se „dobře propojených“ osob. Pokud má občan konflikt s osobou, která je buď dobře propojená nebo má silné politické nebo finanční postavení, šance na zásah nebo spravedlivý výsledek bude spíše malá. Pokud se jedná o oběť, která má soukromý konflikt s politicky nebo ekonomicky silným člověkem a hledá ochranu u policie, policie jí ani nemůže pomoci, a to i kdyby zaplatila úplatek. Případ by byl sice pravděpodobně otevřen, ale jeho řešení policií by bylo neúčinné a neúspěšné. Obecně platí, že silní lidé jsou nad zákonem a nejsou

v takových případech chránění.

7. Žalobce dále poukázal na to, že index korupce v Arménii podle Transparency International byl v roce 2017 hodnocen 35 body ze 100. To znamená, že Arménie patří mezi nejzkorumpovanější státy.
8. Pokud jde o porušení § 14 zákona o azylu, žalobce vyjádřil přesvědčení, že mu náleží humanitární azyl dle podmínek stanovených tímto ustanovením. V Německu prodělal operaci srdce, protože měl infarkt a užívá v současné době 7-8 druhů léků. V Arménii mu nebude poskytnuta adekvátní péče. Podle zprávy zastupitelského úřadu České republiky v Jerevanu „Souhrnná teritoriální informace Arménie“ ze dne 14. 8. 2017 jsou zdravotnické služby na území Arménie poskytovány za finanční úhradu. Platí se v hotovosti v místě poskytnutí péče, výše závisí na úrovni zdravotnického zařízení. Zdravotnická péče v Jerevanu je na dobré úrovni, ve venkovských oblastech na úrovni nízké. Podle zprávy Human Rights Watch ze dne 14. 7. 2015 vláda v Arménii od roku 2008 téměř zdvojnásobila své výdaje na zdravotní péči, ale ty stále představují malé procento rozpočtu. Díky nedostatečnému financování zdravotní péče se zvýšila institucionální závislost na formálních i neformálních platbách pacientů. Formální zahrnují poplatky za zdravotnické služby stanovené zákonem, neformální jsou obvykle „odměny - spropitné“ pro lékaře, stejně jako nákupy samotných pacientů za léky nejsou státem dotovány. Výdaje na soukromé zdraví tvoří 48,3% celkových výdajů na zdraví, přičemž 84,6% se vyplátilo z kapsy v místě služby. V roce 2010 žilo 35,8% Arménů pod hranicí chudoby, ta je velkou bariérou přístupu ke zdravotnictví. V důsledku toho lidé často odkládají konzultace nebo nevyužívají zdravotnické služby na prvním místě. Na zdravotní péči má také vliv rozsáhlá korupce.
9. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou.
11. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava o jeho život v případě návratu do vlasti z důvodu sporu vzniklého s jeho sousedem kvůli hranici pozemku a dále snaha se v ČR léčit. Dle žalovaného vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, který byl velice podrobný, dále shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé podklady, na základě kterých byla jeho žádost posouzena.
12. K námitce nedostatečného zhodnocení udělení doplňkové ochrany správní orgán uvedl, že v případě žalobce v průběhu řízení nezjistil skutečnosti, jež by mohly žalobce při návratu do země ohrozit na životě a zdraví. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé
13. a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Na území Arménské republiky také neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

14. Pokud jde o humanitární azyl, žalovaný zdůraznil, že na jeho udělení není právní nárok. Řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, též situaci v zemi původu. Plně odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dle jeho názoru dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledává důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Rozhodně se tedy z jeho strany nejednalo o libovůli.
15. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem soudu žalobce i žalovaný výslovně souhlasili.
17. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
18. Dne 6. 11. 2017 byl žalobce na základě Dublinského nařízení předán z Německé spolkové republiky policejním orgánům České republiky, současně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 9. 11. 2017. Téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka do jazyka arménského. Obsah pohovoru je podrobně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.
19. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že z Arménie odcestoval 2. 7. 2017, letěl z Jerevanu do Německa. Chtěl pokračovat do Prahy, ale v Německu ztratil veškeré doklady a při výstupu z taxi omdlel, ani neví, jak se dostal do uprchlického zařízení. O udělení mezinárodní ochrany již žádal v červenci 2017 v Německu. Tam se podrobil operaci srdce, protože měl infarkt, v současné době užívá 7-8 druhů léků. Dále má hemeroidy. Lékař v Německu mu řekl, že až se srdce vyléčí, bude podroben operaci hemeroidů. Jiné zdravotní problémy nemá. Jako jediný důvod odchodu z vlasti uvedl shora již popsany konflikt s oligarchou.
20. Před odchodem bydlel v jedné vesnici v rodinném domě, který po úmrtí otce vlastnický patřil jeho matce. V kontaktu se svojí rodinou v Arménii již skoro není, a to ani s manželkou, pouze několikrát si zavolali. Českou republiku si vybral za svůj cílový stát, protože mu známí říkali, že je zde klid, také se zde chtěl léčit. Vízum si vyřizoval na české ambasádě, trvalo to asi 10 dnů, žádné problémy s tím neměl. Následně podrobně popsal konflikt s oligarchou ohledně stavby plotu, a to ve shodě s tím, jak jej popsal v žalobě (viz shora). Ke konfliktu mělo dojít někdy v létě 2017, nedokázal upřesnit, kdy přesně.
21. Poté, co byl zbit členy oligarchovy ochranky a podařilo se mu jim utéct, nešel přímo domů, ale k tetě, u níž byl asi 5 dnů. Protože se ale cítil špatně, synovec ho odvezl do nemocnice v Jerevanu, kde byl asi 12 dnů hospitalizovaný. Měl infarkt, ale na operaci nebyl. V nemocnici jej opět navštívil člen ochranky s ultimátem, že buď se vzdá části pozemku, kde chce oligarcha budovat plot nebo přijde o život. Žalobce ale přenechat pozemek odmítl. Z nemocnice utekl k tetě v Jerevanu, vyřizoval si vízum a asi za jeden a půl měsíce vycestoval. V Jerevanu žádné problémy neměl.
22. Oligarcha se v sousedově domě objevil asi před 8 měsíci. První setkání byla bez konfliktů, pak se ale pohádali kvůli stavbě toho plotu. Na policii se po zbití členy ochranky neobrátil, protože měl strach, že oligarcha je vlivný, bohatý, může podplatit policii a žalobce by se tak dostal do ještě větších problémů. Předchozí zkušenosti s policií v tomto směru neměl, pouze se domníval, že se to tak může stát. Obracet se na státní orgány o pomoc ohledně pozemku by podle něho nemělo smysl, v Arménii hrají peníze velkou moc. Nic proto nepodnikal, rozhodl se situaci řešit odjezdem ze země. Jméno

- oligarchy nezná, nic o něm neví. To, že je bohatý, dovodil ze skutečnosti, že má ochranku a jakými auty jezdil.
23. Návratu do vlasti se obává, protože by ho oligarcha zabil. Kdyby neutekl, jistě by už byl mrtvý, protože pozemek by nikdy neprodal. Je to plocha o délce 20 m a šířce asi 4-5 metrů, rodina tam pěstuje ovoce a zeleninu, raději by se nechal zabít, než aby pozemek prodal. Matka by to vzdala, ale on ne. Přestěhovat se do jiné části Arménie by podle něho nic neřešilo, je to malá země.
24. Další část pohovoru se týkala zdravotního stavu žalobce. Uvedl, že při hospitalizaci v Jerevanu dostal několik injekcí, žádné léky neužíval. Operace v Německu proběhla před dvěma měsíci. Jeho stav je stabilizovaný, užívá léky z Německa, jejich název si nepamatuje. Svůj stav považoval za stabilizovaný, byť nemůže zhluboka dýchat, místo, kde byl operován, ho bolí, zejména při kašli. V běžném životě ho to však neomezuje. Zda by svůj zdravotní stav mohl řešit v Arménii, nedokázal posoudit.
25. Do Arménie se vrátit nechce z obav před oligarchou a z důvodu svého zdravotního stavu. Jiné problémy se státními orgány před odjezdem z vlasti neměl. Na území EU žádné rodinné příslušníky nemá. Chtěl by zde legálně pracovat a řešit svůj zdravotní stav na dobré úrovni.
26. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel zejména z Výroční zprávy Human Rights Watch za rok 2018 ohledně Arménie z 18. 1. 2018, z informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Arménii za rok 2017, z informace OAMP ze dne 28. 8. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v této zemi, z informace MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90855/2017-LPTP, z informací sítě místních lékařů pracujících v zemi původu ze dne 20. 12. 2017, č. j. BMA 10471, ze dne 25. 12. 2017, č. j. BMA 10496, a ze dne 9. 11. 2017, č. j. BMA 10297, získaných v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu. K dispozici měl také lékařskou zprávu ze vstupní prohlídky žalobce v Příjímacím středisku Zastávka. Z ní vyplynula skutečnost, že žalobce se podrobil uvedené operaci a doporučuje se setrvat na předepsané medikaci s tím, že by se měl podrobit kontrole ve specializované kardiologické ambulanci.
27. Žalobci byla dne 27. 3. 2018 dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl ale, že se s nimi seznámit nechce, ani se k nim vyjadřovat. Dodal pouze, že léčba v Arménii mu spíše uškodila, pomohli mu až v Německu. Pořád bere léky, i když je měl užívat pouze do února 2018. V České republice k lékaři nechodí, neví kam. Sociální služba ho objednala na kontrolu na kardiochirurgii počátkem května.
28. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
29. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

30. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
31. Z obsahu žaloby je zcela zřejmé, že žalobce nebrojí proti závěrům žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ať už ve smyslu § 12 nebo § 13 zákona o azylu. Jak již krajský soud předdeslal shora, soudní řízení ve věci žalob proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno dispoziční zásadou (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.). Závěry žalovaného ohledně nemožnosti udělit žalobci mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu tak krajský soud přezkoumávat nejenom nemusel, ale ani nemohl.
32. Krajský soud se tak zaměřil na přezkum postupu žalovaného správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Pouze a právě naplnění zákonných podmínek vymezených výlučně v těchto ustanoveních se žalobce dovolával.
33. Dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
34. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a samotné udělení je tak zcela na volné úvaze správního orgánu. Rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
35. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval ve své judikatuře rovněž Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž se uvádí: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.
36. Žalovaný se problematikou humanitárního azylu zabýval velmi podrobně na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí. V rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. V souvislosti

s tím rovněž přiléhavě poznamenal, že v průběhu správního řízení se žalobce udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhal.

37. Teprve v žalobě přišel s tvrzením, že v jeho případě existují důvody hodné zvláštního zřetele odůvodňující udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ty ale nespatořoval v žádných nových skutečnostech, které by v průběhu správního řízení neuvedl. V podstatě pouze znovu popsal průběh své léčby v Německu, její výsledek a současný stav. Tvrzení, že mu v Arménii nebude poskytnuta adekvátní péče, opíral o výňatky ze shora uvedených zpráv, jak popsal krajský soud již při rekapitulaci obsahu žaloby v bodě I. tohoto rozsudku. Zdůraznil zejména, že v Arménii se nejenom musí za zdravotní péči platit hotově, ale pacienti jsou nuceni platit lékařům úplatky, aby se jim řádné péče dostalo.
38. V průběhu soudního řízení doložil žalobce do soudního spisu obsah echokardiogramu z 12. 12. 2017, obsah následného komplexního kardiologického vyšetření z 13. 12. 2017 a obsah lékařské zprávy z polikliniky ve Schwerinu z 5. 9. 2017, kde se žalobce podrobil operaci.
39. Obsahy těchto podkladů jsou ve vzájemném souladu. Z obsahu lékařské zprávy z Německa lze ověřit pravdivost žalobcových tvrzení ohledně povahy, průběhu a výsledku operace v Německu, stejně jako předepsanou následnou medikaci. Operace proběhla bez problémů, žalobce byl z nemocnice propouštěn ve stabilizovaném stavu. Z lékařských zpráv z České republiky plyne, že žalobce je při chůzi limitován dušností a bolestmi v jizvě, navečer jej bolí oči a hlava v zátylku. Dušnost je ovšem záležitostí bronchiální, tedy nesouvisí přímo s operací srdce. Bylo zjištěno, že žalobce stále kouří a je silně obézní. Při vyšetření nebyly zjištěny zásadní zdravotní problémy, byla stanovena medikace a doporučeno, aby se žalobce v únoru objednal na vyšetření HOLTER. Za zcela zásadní považoval ošetřující lékař omezení kouření a redukci hmotnosti.
40. V návaznosti na tato zjištění ohledně zdravotního stavu žalobce krajský soud ve shodě se žalovaným připomíná ustálené judikatorní závěry, že za důvody hodné zvláštního zřetele, pokud jde o zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu, lze považovat toliko zvláště těžké postižení nebo onemocnění. V takové situaci se žalobce ovšem nenachází. Bylo spolehlivě ověřeno, že je po úspěšné a bezproblémové operaci infarktu, byly mu předepsány léky a jeho stav je stabilizovaný. Dle vyjádření samotného žalobce je tento stav v běžném životě nikterak nelimituje. Jeho problémy s dušností nemají souvislost s operací srdce, jsou bronchiálního původu a do značné míry jsou způsobeny jeho nekázní projevující se tím, že přes zákaz lékařů kouří a navíc má silnou nadváhu. O problémech s hemeroidy se již žalobce nezmiňuje.
41. V souvislosti se splněním zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu se žalovaný velmi podrobně zabýval i situací v Arménii ohledně poskytnutí zdravotní péče. Krajský soud v tomto směru odkazuje zejména na shora citované informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu. Předně nutno zdůraznit s ohledem na shora uvedené, že žalobce nevyžaduje nějakou vysoce specializovanou péči, která by mu nemohla být v Arménii poskytnuta. Z obsahu uvedených informací plyne, že v Arménii je zdravotní péče včetně léků běžně dostupná. Tyto závěry nejsou způsobilé zvrátit ani citace ze zpráv, které jsou obsahem žaloby. Žalobce sice přichází s obavou, že mu v zemi původu nebude poskytnuta adekvátní zdravotní péče, ale dovozuje to v podstatě pouze ze

skutečnosti, že v Arménii je vysoká míra korupce, a že za kvalitní zdravotní péči se musí platit nejen v hotovosti, ale navíc formou úplatků lékařům. Z obsahu shora uvedených informací místních lékařů pracujících v zemi původu lze však dovodit, že v zemi existují kromě soukromých zdravotnických zařízení i zdravotnická zařízení státní. Ostatně i žalobce byl se svými problémy hospitalizován v nemocnici v Jerevanu a neuváděl, že by za léčbu musel platit nebo že by z toho měl obavy. Jeho domněnky, že mu tam nebyla poskytnuta zdravotní péče v potřebné kvalitě, jsou pak zcela subjektivní, když navíc sám léčbu v této nemocnici přerušil tím, že z ní utekl.

42. Krajský soud proto ve shodě se žalovaným uzavírá, že neshledal ohledně žalobcova zdravotního stavu a jeho možnosti poskytnutí zdravotní péče v zemi původu žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by přicházelo v úvahu udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný zjistil za tím účelem v úplnosti skutkový stav a jeho uvážení ohledně této problematiky nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a nebyla jím porušena pravidla spravedlivého procesu.
43. Následně se krajský soud věnoval druhé ze žalobních námitek, tedy přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
44. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
45. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (viz shora), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální nejenom v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i v době rozhodování soudů.
46. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2016, Arménie patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
47. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehuvě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovázet ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže

nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Arménii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).

48. Nutno připomenout, že svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu spojuje žalobce s oním shora již popsáním incidentem, kdy jej měla zbít ochranka osoby, kterou on sám označoval jako „oligarcha“. A to z důvodu, že odmítl výstavbu plotu oligarchy na svém pozemku, resp. na pozemku své matky. Následně jej měl navštívit jeden z členů ochranky v nemocnici, kde byl hospitalizován, a dát mu jménem oligarchy ultimátum, že buď se pozemku vzdá nebo přijde o život. To však žalobce odmítl. Pozemek by nejenom neopustil, ale ani neprodal, neboť prý živí jeho rodinu a mají jej ve vlastnictví dlouhá léta. Žalobce se obává, že pokud by se do vlasti vrátil, oligarcha by svou hrozbu splnil.
49. Žalobce uvedl, že do té doby neměl se státními orgány, včetně policie, žádné problémy. Na policii ohledně daného incidentu, stejně tak jako na státní orgány ohledně pozemku, se ale odmítl obrátit. Bez dalšího, dopředu, to považoval za zbytečné. Ačkoliv osobu oligarchy blíže neznal, dokonce ani jeho jméno, usoudil, že se jedná o bohatého a vlivného muže, před kterým by mu policie ani jiné státní orgány nepomohly.
50. V souvislosti s těmito obavami žalovaný odkázal na zjištění, která učinil, konkrétně na informaci MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90855/2017-LPTP, z níž plyne, že žalobci nebránily žádné objektivní překážky v tom, aby se na policii se žádostí o pomoc obrátil. Na tomto faktu nemění nic ani obecně připouštěná vysoká míra korupce v Arménii. Stejně tak měl žalobce v zemi původu možnost stěžovat si na případný postup policie, ať už u nadřízeného orgánu nebo u soudu. Žalobce tuto možnost odmítá, považuje ji nereálnou, ovšem bez nejmenšího objektivně existujícího důvodu. Předně, žalobce osobně nikdy v minulosti s prací policie či jiných státních orgánů špatnou zkušenost neměl. Neuvedl ani žádný konkrétní případ týkající se jemu známých osob. Pokud jde o osobu tzv. oligarchy, vůbec nevěděl a neví, o koho jde. To, že se jedná o osobu bohatou a vlivnou, dovozoval pouze ze skutečnosti, že měl ochranku a že jezdil drahými auty. Žádné konkrétní poznatky, že by tato osoba byla nějak propojená s policejními orgány, nemá. Zkrátka žalobce na možnost ochrany u státních orgánů zcela rezignoval bez toho, že by uvedl jediný konkrétní důvod takového postupu. Zcela obecná tvrzení o vysoké míře korupce v Arménii a o vlivu bohatých a vlivných osob na chod policie, nemohou hrát relevantní roli. Tento závěr nevylučují ani informace, na něž se žalobce odvolával v žalobě. Dle nich sice k situacím, kdy konflikt mezi soukromou osobou a politicky nebo ekonomicky vlivným člověkem nemusí být ze strany policie posuzován objektivně, dochází. V daném případě, ale není vůbec zřejmé, že se o takový případ jedná. Rovněž argumentace právními závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, nejsou na posuzovanou věc příhodné, mimo jiné proto, že byly vysloveny na základě zcela jiného skutkového stavu věci. A i proto, že v daném případě se žalovaný situací v Arménii na základě uvedených žalobcových tvrzení podrobně zabýval a opatřil si za tím účelem i relevantní podklady (viz např. shora již citovaná informace MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90855/2017-LPTP, nebo Výroční zpráva Human Rights Watch za rok 2018 ohledně Arménie z 18. 1. 2018).

51. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že žalobce se mohl s žádostí o pomoc obrátit na státní orgány, ale bez existence jediné objektivní překážky bránící takovému postupu, se o to vůbec nepokusil. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
52. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Arménii za rok 2017, která popisuje systém začlenění navrátilivších se do Arménie ze zahraničí a z níž plyne, že tento systém se týká i neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a uprchlíků, a to bez jakéhokoli omezení.
53. Žalovaný rovněž přezkoumatelným zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Arménii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt (viz z informace OAMP ze dne 28. 8. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v této zemi) a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani k těmto závěrům nemá krajský soud připomínku.
54. Má proto po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.
55. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
56. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.
57. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce